Kohtulahendite kogumik

KOHTUJURISTI ETTEPANEK
MANUEL CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONA
esitatud 14. jaanuaril 2021 [1]

Liidetud kohtuasjad C-551/19 P ja C-552/19 P

ABLV Bank AS (C-551/19 P)
Ernests Bernis,
Oļegs Fiļs,
OF Holding SIA,
Cassandra Holding Company SIA (C-552/19 P)
versus

Euroopa Keskpank (EKP)

Apellatsioonkaebus – Pangandusliit – Krediidiasutuste ja teatavate investeerimisühingute ühtne kriisilahenduskord – Määrus (EL) nr 806/2014 – Maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääva asutuse suhtes kohaldatav kriisilahendusmenetlus – Ema- ja tütarettevõtja – EKP avaldus kindlalt või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämise kohta – Ettevalmistavad aktid – Vaidlustamatud aktid – Vastuvõetamatus

1. Euroopa Keskpank (edaspidi „EKP“), kelle ülesanne oli teha järelevalvet ABLV Bank ASi üle (edaspidi „ABLV Bank“), kuna tegemist on „olulise“ finantseerimisasutusega, teatas 23. veebruaril 2018, et see asutus ja ABLV Luxembourg SA (edaspidi „ABVL Luxembourg“) „on maksejõuetud või jäävad tõenäoliselt maksejõuetuks“ määruse (EL) nr 806/2014 [2] artikli 18 lõike 1 tähenduses.

2. ABLV Bank ja mõned selle otsesed ja kaudsed aktsionärid kaebasid EKP selle avalduse peale Üldkohtule, kes tunnistas kahe kohtumäärusega, [3] mis tehti kohtuasjades T-281/18 [4] ja T-283/18, [5] vastavad tühistamishagid vastuvõetamatuks.

3. Üldkohtus hagejad vaidlustavad nüüd need kaks kohtumäärust apellatsiooniastmes.

4. Nende apellatsioonkaebuste lahendamisel on Euroopa Kohtul võimalus võtta esimest korda – kui ma ei eksi – seisukoht ühtse järelevalvemehhanismi alla kuuluvate finantseerimisasutuste „kriisilahendusskeemide“ vastuvõtmisele kohaldatava menetluse kohta, mille läbiviimine on ühtse kriisilahenduskorra (edaspidi „kriisilahenduskord“) raames ühtse kriisilahendusnõukogu (edaspidi „kriisilahendusnõukogu“) pädevuses.

5. Ühes selle menetluse formaalsustest on ette nähtud EKP sekkumine, kes hindab krediidiasutuse „kindlat või tõenäolist maksejõuetust“.

1 Algkeel: hispaania.

2 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. juuli 2014. aasta määrus, millega kehtestatakse ühtsed eeskirjad ja ühtne menetlus krediidiasutuste ja teatavate investeerimisühingute kriisilahenduseks ühtse kriisilahenduskorra ja ühtse kriisilahendusfondi raames ning millega muudetakse määrust (EL) nr 1093/2010 (ELT 2014, L 225, lk 1; edaspidi „SRM-määrus“).

3 Edaspidi „vaidlustatud kohtumäärused“.

4 6. mai 2019. aasta kohtumäärus ABLV Bank *vs*. EKP (T-281/18, EU:T:2019:296).

5 6. mai 2019. aasta kohtumäärus Bernis jt *vs*. EKP (T-283/18, ei avaldata, EU:T:2019:295).

6. Vaidluse keskmes on välja selgitada, kas EKP selle hinnangu vastu saab esitada tühistamishagi. Kahes vastanduvas teesis kaitstakse vastanduvatest vaatenurkadest seisukohti:

– et tegemist on kohustusliku omaette aktiga, mille peale võib seetõttu, et see tekitab õiguslikke tagajärgi, esitada tühistamishagi (apellantide põhiseisukoht);

– et kuna see on pelgalt ettevalmistav akt lõplikule otsusele, mille peab tegema kriisilahendusnõukogu, siis seda ei saa vaidlustada. Üldkohtule saab hagi esitada ainult otsuse vastu, mille teeb kriisilahendusnõukogu (EKP põhiseisukoht, mida toetab Euroopa Komisjon).

I. Õiguslik raamistik: SRM-määrus

7. Selle põhjendustes 24 ja 26 on märgitud:

„(24) Arvestades, et ainult liidu institutsioonid võivad kehtestada liidu kriisilahenduspoliitika ja kuna iga kriisilahendusskeemi vastuvõtmisel jääb teatav kaalutlusruum, on vaja sätestada nõukogu ja komisjoni piisav kaasamine institutsioonidena, kes ELi toimimise lepingu artikli 291 kohaselt võivad teostada rakendusvolitusi. Kriisilahendusnõukogu tehtud kriisilahendusotsuste kaalutlusaspekte peaks hindama komisjon. Arvestades kriisilahendusotsuste märkimisväärset mõju liikmesriikide ja kogu liidu finantsstabiilsusele ning liikmesriikide fiskaalsuveräänsusele, on tähtis, et rakendusvolitused teatavate kriisilahendusega seotud otsuste tegemiseks antaks nõukogule. Seepärast peaks just nõukogu komisjoni ettepaneku alusel teostama tõhusat kontrolli selle üle, kuidas kriisilahendusnõukogu on hinnanud avaliku huvi olemasolu, ning hindama kõiki olulisi muudatusi, mis on tehtud [ühtsest kriisilahendus-]fondist konkreetsele kriisilahenduse meetmele antavas abisummas. Peale selle tuleks komisjonile anda õigus võtta vastu delegeeritud õigusakte, et sätestada täiendavad kriteeriumid või tingimused, mida kriisilahendusnõukogu peab oma eri õiguste kasutamisel arvesse võtma. Selline kriisilahendusülesannete andmine ei tohiks mingil juhul takistada finantsteenuste siseturu toimimist. Euroopa Pangandusjärelevalve peaks seega säilitama oma rolli ja praegused volitused ja ülesanded: ta peaks välja töötama kõigile liikmesriikidele kohaldatavad liidu õigusaktid ja nende järjekindlale kohaldamisele kaasa aitama ning edendama kriisilahendustavade ühtlustamist kogu liidus.

(26) EKP kui ühtse järelevalvemehhanismi raames tegutsev järelevalveasutus ja kriisilahendusnõukogu peaksid olema võimelised hindama, kas krediidiasutus on maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääv ning kas on põhjendatult alust oodata, et mõni alternatiivne erasektoripoolne või järelevalvemeede hoiaks selle maksejõuetuse mõistliku aja jooksul ära. Kui kriisilahendusnõukogu leiab, et kõik kriteeriumid kriisilahenduse käivitamiseks on täidetud, peaks ta kriisilahendusskeemi vastu võtma. Kriisilahendusskeemi vastuvõtmise menetlus, millesse on kaasatud komisjon ja nõukogu, tugevdab kriisilahendusnõukogu jaoks vajalikku tegevuslikku iseseisvust, olles samas kooskõlas Euroopa Liidu Kohtu tõlgendusega asutustele volituste delegeerimise põhimõtte kohta. Seetõttu sätestatakse käesolevas määruses, et kriisilahendusnõukogu vastuvõetud kriisilahendusskeem jõustub ainult sel juhul, kui nõukogu või komisjon ei esita 24 tunni jooksul pärast seda, kui kriisilahendusnõukogu selle on vastu võtnud, vastuväiteid või kui selle kriisilahendusskeemi kiidab heaks komisjon. Põhjused, miks nõukogu võib komisjoni ettepaneku põhjal kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemile vastu olla, on rangelt piiratud avaliku huvi olemasoluga ja sellega, kui komisjon on oluliselt muutnud summat, mille kriisilahendusnõukogu on fondist kasutamiseks välja pakkunud.

[…]“.

8. Artiklis 18 („Kriisilahendusmenetlus“) on märgitud:

„1. Kriisilahendusnõukogu võtab artikli 7 lõikes 2 osutatud ettevõtjate ja konsolideerimisgruppide ning artikli 7 lõike 4 punktis b ja lõikes 5 osutatud ettevõtjate ja konsolideerimisgruppide jaoks, kui nende lõigete kohaldamise tingimused on täidetud, kriisilahendusskeemi käesoleva artikli lõike 6 kohaselt vastu ainult siis, kui ta hindab oma täitevistungil pärast neljanda lõigu kohase teatise kättesaamist või omal algatusel, et järgmised eeltingimused on täidetud:

a) ettevõtja on maksejõuetu või jääb tõenäoliselt maksejõuetuks;

b) võttes arvesse ajastust ja muid asjakohaseid asjaolusid, puudub põhjendatud väljavaade, et mõni ettevõtja suhtes võetav alternatiivne erasektoripoolne meede, sealhulgas krediidiasutuste või investeerimisühingute kaitseskeemi meetmed, või järelevalvemeede, sealhulgas varase sekkumise meetmed või asjaomaste kapitaliinstrumentide allahindamine või konverteerimine kooskõlas artikliga 21, aitaks ettevõtja maksejõuetust mõistliku aja jooksul ära hoida;

c) kriisilahendusmeede on vajalik avaliku huvi seisukohast vastavalt lõikele 5.

Esimese lõigu punktis a viidatud eeltingimust hindab EKP pärast kriisilahendusnõukoguga konsulteerimist. Kriisilahendusnõukogu võib sellise hinnangu oma täitevistungil anda ainult siis, kui ta on EKP-le oma kavatsusest eelnevalt teada andnud ja kui EKP ei annakolme kalendripäeva jooksul arvates teate kättesaamisest seda hinnangut ise. EKP esitab kriisilahendusnõukogule viivitamata kogu vajaliku teabe, mida kriisilahendusnõukogu selle hindamise läbiviimiseks nõuab.

Kui EKP hindab, et esimese lõigu punktis a sätestatud eeltingimus on esimeses lõigus osutatud ettevõtja või konsolideerimisgrupi puhul täidetud, edastab ta hindamise tulemuse viivitamata komisjonile ja kriisilahendusnõukogule.

Esimese lõigu punktis b viidatud eeltingimust hindab kriisilahendusnõukogu oma täitevistungil või, kui see on kohaldatav, liikmesriigi kriisilahendusasutus tihedas koostöös EKPga. EKP võib kriisilahendusnõukogule või asjaomastele liikmesriikide kriisilahendusasutustele samuti teatada, et tema hinnangul on punktis b sätestatud eeltingimus täidetud.

[…]

4. Lõike 1 punkti a kohaldamisel käsitatakse ettevõtjat maksejõuetuna või tõenäoliselt maksejõuetuks jäävana, kui tema puhul esineb üks või mitu järgmistest asjaoludest:

a) ettevõtja rikub või on objektiivseid tõendeid, mis toetavad järeldust, et krediidiasutus või investeerimisühing rikub lähiajal tegevusloa kehtimise nõudeid viisil, mis õigustaks tegevusloa kehtetuks tunnistamist EKP poolt, sealhulgas põhjusel, et krediidiasutuse või investeerimisühingu kahjum või tõenäoline kahjum ammendab kõik tema omavahendid või olulise osa nendest;

b) ettevõtja vara ei kata kohustusi või on objektiivseid tõendeid, mis toetavad järeldust, et ettevõtja vara ei kata lähiajal kohustusi;

c) ettevõtja ei suuda või on objektiivseid tõendeid, mis toetavad järeldust, et ettevõtja lähiajal ei suuda oma võlgu või muid kohustusi tasuda nende sissenõutavaks muutumisel;

d) vajatakse erakorralist avaliku sektori finantstoetust, […]

5. Käesoleva artikli lõike 1 punkti c kohaldamisel käsitatakse kriisilahenduse meedet avaliku huvi seisukohast vajalikuna, kui see on vajalik ühe või mitme artiklis 14 viidatud kriisilahenduse eesmärgi saavutamiseks ja see on nende eesmärkidega proportsionaalne ning ettevõtja lõpetamine ja likvideerimine tavalises maksejõuetusmenetluses ei aitaks kriisilahenduse eesmärke samavõrra saavutada.

6. Kui kõik lõikes 1 sätestatud tingimused on täidetud, võtab kriisilahendusnõukogu vastu kriisilahendusskeemi. Kriisilahendusskeemiga:

a) algatatakse ettevõtja kriisilahenduse menetlus;

b) määratakse kindlaks kriisilahendusmenetluses oleva krediidiasutuse või investeerimisühingu puhul kasutatavad kriisilahenduse vahendid, millele on osutatud artikli 22 lõikes 2, eelkõige kohustuste ja nõudeõiguste teisendamise vahendi kasutamisel artikli 27 lõigete 5 ja 14 alusel tehtavad erandid;

c) määratakse kindlaks fondi kasutamine kriisilahenduse meetme toetamiseks kooskõlas artikliga 76 ja artikli 19 kohaselt tehtava komisjoni otsusega.

[…]“.

9. Artiklis 86 („Euroopa Liidu Kohtusse kaebamine“) on sätestatud:

„1. Euroopa Liidu Kohtule võib esitada hagi vastavalt ELi toimimise lepingu artiklile 263, et vaidlustada apellatsioonikomisjoni otsus, või kriisilahendusnõukogu otsus, kui puudub apellatsioonikomisjonile edasikaebamise õigus.

2. Liikmesriigid ja liidu institutsioonid, samuti kõik füüsilised ja juriidilised isikud, võivad vastavalt ELi toimimise lepingu artiklile 263 esitada Euroopa Liidu Kohtule hagi kriisilahendusnõukogu otsuse vastu.

3. Kui kriisilahendusnõukogul on toimingu tegemise kohustus, kuid ta ei tee otsust, võib vastavalt ELi toimimise lepingu artiklile 265 esitada Euroopa Liidu Kohtule hagi tegevusetuse koht.

4. Kriisilahendusnõukogu võtab vajalikud meetmed Euroopa Liidu Kohtu otsuse täitmiseks.“

II. Kohtuvaidluse taust[6]

10. ABLV Bank on Lätis asutatud krediidiasutus ja kontserni ABLV emaettevõtja.

11. ABLV Luxembourg on Luksemburgis asutatud krediidiasutus. See on üks kontserni ABLV tütarettevõtjatest, kelle ainuaktsionär on ABLV Bank.

12. ABLV Banki otsesed ja kaudsed aktsionärid on Ernest Bernis, Oļegs Fiļs, OF Holding SIA ja Cassandra Holding Company SIA[7].

13. ABLV Bank kvalifitseeriti „oluliseks asutuseks“, mistõttu on ta ühtse järelevalvemehhanismi raames EKP järelevalve all.

14. Ameerika Ühendriikide rahandusministeerium avaldas 13. veebruaril 2018 oma kavatsuse võtta erimeetmed, et takistada ABLV kontserni sisenemist Ameerika dollarites finantssüsteemi.

6 Taustakirjeldus on võetud 6. mai 2019. aasta kohtumäärusest ABLV Bank vs. EKP (T-281/18, EU:T:2019:296, punktid 1–9).

7 Edaspidi nimetan neid lihtsalt „otsesteks ja kaudseteks aktsionärideks“.

15. EKP teatas 22. veebruaril 2018 kriisilahendusnõukogule oma projektist hinnata, kas ABLV Bank ja ABLV Luxembourg on kindla maksejõuetuse või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämise olukorras, et konsulteerida kriisilahendusnõukoguga vastavalt SRM-määruse artikli 18 lõike 1 teisele lõigule.

16. EKP tegi 23. veebruaril 2018 järelduse, et ABLV Bank ja ABLV Luxembourg on SRM-määruse artikli 18 lõike 1 tähenduses maksejõuetud või jäävad tõenäoliselt maksejõuetuks (*failing or likely to fail*). ABLV Banki ja ABLV Luxembourgi olukorra hinnang edastati kriisilahendusnõukogule samal päeval.

17. Kriisilahendusnõukogu tegi 23. veebruaril 2018 kaks otsust (SRB/EES/2018/09 ja SRB/EES/2018/10) vastavalt ABLV Banki ja ABLV Luxembourgi kohta. Mõlemas esitas ta maksejõuetuse või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämise hinnangud SRM-määruse artikli 18 lõike 1 punkti a tähenduses, kuid leidis, et nende kahe asutuse eritunnuseid ning nende rahalist ja majanduslikku olukorda arvestades ei ole nende kriisilahendus avalikes huvides nõutav.

18. Samal päeval, 23. veebruaril 2018 tehti need kaks kriisilahendusnõukogu otsust teatavaks Läti ja Luksemburgi kriisilahendusasutustele, Finanšu un kapitāla tirgus komisijale (Läti finants- ja kapitaliturgude komisjon; edaspidi „kriisilahendusasutus“) ja Commission de surveillance du secteur financier'le (Luksemburgi finantssektori järelevalvekomisjon).

19. Nii ABLV Bank kui ka otsesed ja kaudsed aktsionärid esitasid EKP 23. veebruari 2018. aasta avalduste peale Üldkohtule hagid. ABLV Banki hagi registreeriti numbriga T-281/18 ning otseste ja kaudsete aktsionäride oma numbriga T-283/18.

20. Samal ajal esitasid ABLV Bank ning selle otsesed ja kaudsed aktsionärid Üldkohtule kriisilahendusnõukogu 23. veebruari 2018. aasta otsuste peale tühistamishagid (vastavalt numbritega T-280/18 ja T-282/18). [8]

21. ABLV Banki aktsionärid alustasid 26. veebruaril 2018 menetlust selle panga likvideerimiseks ning esitasid Läti kriisilahendusasutusele taotluse vabatahtliku likvideerimise kava heakskiitmiseks.

22. EKP tunnistas 11. juulil 2018 Läti kriisilahendusasutuse ettepaneku alusel ABLV Banki tegevusloa kehtetuks.

III. Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtumäärused

23. Nii ABLV Bank (hagi T-281/18) kui ka otsesed ja kaudsed aktsionärid (hagi T-283/18) tõid Üldkohtus põhjenduseks samad kümme tühistamisväidet.

24. Mõlemas hagis järeldas EKP Üldkohtu kodukorra artikli 130 lõikest 1, mis võimaldab kostjal taotleda, et Üldkohus lahendaks vastuvõetamatuse küsimuse ilma sisulist vaidlust käsitlemata, mitu vastuvõetamatuse vastuväidet.

25. EKP esimene vastuvõetamatuse vastuväide oli kokkuvõttes, et „vaidlustatud aktid on ettevalmistavad meetmed, mis kujutavad endast faktilistele asjaoludele antavat õiguslikult mittesiduvat hinnangut, et need aktid ei ole edastatud asjasse puutuvale asutusele, vaid kriisilahendusnõukogule, ning et nende peale ei saa esitada tühistamishagi, vaid kriisilahendusnõukogu võtab nende alusel vastu kriisilahendusskeemi või otsuse, et kriisilahenduseks puudub avalik huvi“ [9].

8 Hagi menetlemine kohtuasjas T-280/18, ABLV Bank *vs.* kriisilahendusnõukogu on Üldkohtus peatatud, oodates käesolevate apellatsioonkaebuste lahendamist. Hagi T-282/18 tunnistas Üldkohus 14. mai 2020. aasta kohtumäärusega Bernis jt *vs.* kriisilahendusnõukogu (T-282/18, ei avaldata, EU:T:2020:209) vastuvõetamatuks.

9 Vaidlustatud kohtumääruste punkt 17.

26. Üldkohus nõustus EKP esimese vastuväitega, ilma et ülejäänute üle oleks vaja olnud otsustada.

IV. Menetlus Euroopa Kohtus ja poolte argumendid

27. Apellatsioonkaebused, mille esitasid vastavalt ABLV Bank (kohtuasi C-551/19 P) ning tema otsesed ja kaudsed aktsionärid (kohtuasi C-552/19 P), on sisult väga sarnased, mistõttu need liideti.

28. Mõlemas apellatsioonkaebuses paluvad nende esitajad Euroopa Kohtul:

– tühistada Üldkohtu kohtumäärused, millega tunnistati nende tühistamishagid vastuvõetamatuks;

– tunnistada apellatsioonkaebused vastuvõetavaks;

– saata kohtuasjad tagasi Üldkohtule hagi sisuliseks lahendamiseks;

– mõista kohtukulud välja EKP-lt.

29. EKP palub Euroopa Kohtul apellatsioonkaebused rahuldamata jätta, kuna ta peab neid ilmselgelt vastuvõetamatuteks, või need osalise vastuvõetamatuse ja osalise põhjendamatuse tõttu tagasi lükata. Samuti palub ta mõista kohtukulud välja apellantidelt.

30. Euroopa Kohus lubas komisjonil EKP põhiseisukoha toetuseks menetlusse astuda. Komisjon nõuab hagi põhjendamatuse tõttu rahuldamata jätmist ja palub Euroopa Kohtul vaidlustatud kohtumääruste punkti 34 arutluskäik asendada.

31. 22. oktoobril 2020 toimunud kohtuistungil osalesid ABLV Bank, otsesed ja kaudsed aktsionärid, EKP ja komisjon.

V. Õiguslik analüüs

A. Vastuvõetavus

32. EKP on seisukohal, et apellatsioonkaebuse väited põhinevad sellel, et finantseerimisasutuse kindla või tõenäolise maksejõuetuse hinnang, mille annab EKP ise, ei ole kriisilahendusnõukogule siduv. Üldkohtu antud lahendus vaidlustatud kohtumäärustes ei põhinenud siiski sellisel argumendil, mistõttu on apellatsioonkaebuse väited tulemusetud.

33. EKP vastuväitega ei saa nõustuda.

34. Tõsi on, et Üldkohus jättis tühistamishagid vastuvõetamatuse tõttu menetlusse võtmata, põhjendades seda sellega, et maksejõuetuse hindamine EKP poolt finantseerimisasutuste kriisilahenduse menetluses on ettevalmistavat laadi.

35. Ent Üldkohus jõuab sellele järeldusele pärast tõlgendamist, et SRM-määruse artikli 18 kohaselt ei ole EKP hinnang „kriisilahendusnõukogule siduv“ ja et EKP-l „ei ole kriisilahendusskeemi vastuvõtmiseks ette nähtud korra raames mingit otsustusõigust“ [10].

10 Vaidlustatud kohtumääruste punkt 34.

36. Selliselt arutledes asub Üldkohus seisukohale, et EKP hinnangud on ettevalmistavad aktid, mis ei saa hagejate õiguslikku olukorda muuta, sest neil puudub panganduse kriisilahendusmenetluses siduv õigusjõud.

37. Üldkohus toob nii välja, et tema arvates on asjaolu, et EKP hinnangud ei ole (kriisilahendusnõukogule) kohustuslikud, võtmetähtsusega arutluskäigus, mis viib välja vaidlustatud kohtumääruste resolutsioonini. Samavõrra saavad apellandid sellele vastu vaielda.

38. Mis puutub komisjoni taotlusesse vaidlustatud kohtumääruste punkt 34 asendada, siis tuleb meenutada, et see institutsioon osaleb apellatsioonimenetluses EKP nõuete toetuseks menetlusse astujana. Viimati nimetatud nõuete hulgas ei ole nõuet nende kohtumääruste punkti 34 sisu asendada.

39. Euroopa Kohtu põhikirja artiklis 40 ja tema kodukorra artiklites 129 ja 132, mis on selle artikli 190 alusel kohaldatavad apellatsioonkaebustele, on sätestatud, et menetlusse astumise esemeks võib olla üksnes ühe poole nõuete täielik või osaline toetamine. Kuna EKP taotleb ainult, et apellatsioonkaebused jäetaks rahuldamata (nagu ka kohtukulude väljamõistmist apellantidelt), läheb komisjoni taotlus kaugemale sellest, mida tal on menetlusse astumisel lubatud nõuda, mistõttu ei tule seda taotlust rahuldada.[11]

B. Sisulised küsimused

40. Apellandid esitavad kaks apellatsioonkaebuse väidet:

– Üldkohus pani toime õigusnormi rikkumise, rikkudes ELTL artiklit 263, kui ta ei teinud kohtumäärust otsuse põhjal, mille on EKP tegelikult vastu võtnud.

– Üldkohus tõlgendab SRM-määruse artikli 18 lõiget 1 vääralt.

1. Apellatsioonkaebuse esimene väide: ELTL artikli 263 rikkumine

a) Poolte argumendid

41. Kuigi apellatsioonkaebuse esimesest väitest ei ole võimalik selle esitajate argumente täiesti selgelt välja lugeda, arvan, et nendes saab kindlaks teha vaidlustatud kohtumääruse elemendid, mille õigsust vaidlustatakse.

42. Kui ma õigesti aru sain, esitatakse apellatsioonkaebuse esimeses väites argumendid selle kohta, et Üldkohus on rikkunud õigusnormi, kuna ta tunnistas tühistamishagid vastuvõetamatuks otsuste alusel, mille oleks EKP *pidanud* vastu võtma (vastavalt SRM-määruse artiklile 18, nagu Üldkohus seda ise tõlgendab), mitte otsuste alusel, mis ABLV Banki kindla või tõenäolise maksevõimetuse kohta *tegelikult vastu võeti*.

43. Apellandid leiavad, et Üldkohtu tees on ekslik, sest EKP avaldus ABLV Banki kindla või tõenäolise maksevõimetuse kohta on nende sõnul nende õiguslikule olukorrale siduvate õigusmõjude ja otseste õiguslike tagajärgedega akt.

11 Komisjon palus Euroopa Kohtul *selgitada* vaidlustatud kohtumääruste punkti 34 kahte aspekti: a) komisjoni ja nõukogu võimalikku sekkumist kriisilahendusmenetlusse ja b) EKP hinnangu siduvust kriisilahendusnõukogule. Selle viimase aspekti üle peab Euroopa Kohus apellatsioonkaebuse analüüsimisel otsustama; seevastu komisjoni ja nõukogu võimalikku sekkumist, mida käesolevas asjas ei ole toimunud, ei ole vaja pikemalt arutada.

44. Sellest eeldusest lähtudes heidavad apellandid Üldkohtule ette õigusnormi rikkumist ELTL artikli 263 rikkumise tõttu, kuna ta ei teinud kohtumäärust EKP tegelikult vastu võetud otsuse alusel. Tühistamishagid oleks nende arvates tulnud seega vastu võtta ja sisulise küsimusena tuleb analüüsida EKP toimingu õiguspärasust.

45. Lisaks SRM-määruse artikli 18 tõlgendamisele esitavad apellandid oma põhiseisukoha põhjenduseks veel mitu elementi. Konkreetselt märgivad nad, et EKP teatas ABLV Bankile ja ABLV Luxembourgile nende maksejõuetuks jäämisest; et EKP avaldas hinnangud oma veebisaidil, märkides, et need on kindla või tõenäolise maksejõuetuse hinnangud SRM-määruse artikli 18 lõike 1 punkti a alusel, ja et EKP ei piirdunud ainult faktiliste andmete edastamisega pankade finantsseisundi kohta.

46. EKP hinnangul ei identifitseeri apellandid selgelt õigusnormi rikkumist, mille pani väidetavalt toime Üldkohus ELTL artiklit 263 rikkudes. Ülejäänud osas lükkavad EKP ja komisjon apellantide argumendid tagasi.

b) Õiguslik hinnang

47. Minu arvates peab Euroopa Kohus selle apellatsioonkaebuse väite menetlusse võtma, ehkki see just selgusega ei hiilga. Selle tõlgendamine, mis pole kerge, aitab kindlaks teha õigusnormi rikkumise, mida Üldkohtule ette heidetakse, nimelt, et see ei teinud oma kohtumäärusi EKP otsuste alusel, mis on tegelikult vastu võetud.

48. Sisulisest küljest leian, et see apellatsioonkaebuse väide tuleb tagasi lükata.

49. Üldkohus ei tuginenud abstraktselt võttes otsustele, mille oleks EKP *pidanud* vastu võtma ABLV Banki maksejõuetuse kohta. Vastupidi, ta võttis arvesse otsuseid, mille oli EKP *tõepoolest ja tegelikult vastu võtnud*, millele ta kohaldas ilma mingit õigusnormi rikkumata Euroopa Kohtu praktikat tühistamishagide vastuvõetavuse kohta.

50. Kordan, et Üldkohus võttis arvesse Euroopa Kohtu praktikat ELTL artikli 263 tühistamishagide vastuvõetavuse kohta.[12] Selle kohtupraktika järgi:

– ELTL artikli 263 neljanda lõigu alusel võivad füüsilised või juriidilised isikud vaidlustada üksnes siduvaid õiguslikke tagajärgi tekitavaid akte, mis mõjutavad hageja huve, muutes oluliselt tema õiguslikku olukorda.[13]

– Kui on tegemist aktidega, mis töötatakse välja mitmes asutusesiseses menetlusetapis, kujutavad endast vaidlustatavaid akte üldjuhul ainult sellised meetmed, mis fikseerivad menetluse lõpus institutsiooni lõpliku seisukoha, kuid vaidlustatavateks aktideks ei ole vahemeetmed, mille eesmärk on lõppotsuse ettevalmistamine ja mille õigusvastasuse küsimuse saab tõstatada lõppotsuse peale esitatavas hagis.[14]

– Vaheakti ei saa edasi kaevata ka juhul, kui on tõendatud, et „selle akti õigusvastasusele võib viidata hagis, mis esitatakse selle lõpliku otsuse peale, mille koostamise etapp see akt on. Neil asjaoludel tagab menetlust lõpetava otsuse peale esitatav hagi piisava kohtuliku kaitse“[15].

12 Vaidlustatud kohtumääruste punktid 29–32.

13 11. novembri 1981. aasta kohtuotsus IBM *vs.* komisjon (60/81, EU:C:1981:264, punkt 9) ja 18. juuni 2020. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* RQ (C-831/18 P, EU:C:2020:481, punkt 44): „isiku huve kahjustavad […] üksnes sellised aktid või meetmed, mis toovad kaasa kohustuslikku laadi õiguslikke tagajärgi, mis mõjutavad otseselt ja vahetult hageja huve, muutes selgelt tema õiguslikku olukorda“.

14 13. oktoobri 2011. aasta kohtuotsus Deutsche Post ja Saksamaa *vs.* komisjon (C-463/10 P ja C-475/10 P, EU:C:2011:656, punkt 50).

15 13. oktoobri 2011. aasta kohtuotsus Deutsche Post ja Saksamaa *vs.* komisjon (C-463/10 P ja C-475/10 P, EU:C:2011:656, punkt 53); 11. novembri 1981. aasta kohtuotsus IBM *vs.* komisjon (60/81, EU:C:1981:264, punkt 12) ja 24. juuni 1986. aasta kohtuotsus AKZO Chemie ja AKZO Chemie UK *vs.* komisjon (53/85, EU:C:1986:256, punkt 19).

– Teisiti oleks asi vaid siis, kui ettevalmistava menetluse raames antud aktid või otsused lõpetavad erimenetluse, mis erineb sellest menetlusest, mis peab võimaldama asutusel teha asjas sisuline otsus. [16]

51. Olles meelde tuletanud seda kohtupraktikat, mida apellandid ei vaidlusta, kontrollis Üldkohus, kas selles kohtuasjas olid EKP hinnangutel maksejõuetuse kohta nende põhisisu arvestades tagajärjed hagejate õiguslikule olukorrale või kas need olid, vastupidi, üksnes kriisilahendusnõukogu lõplikku otsust kriisilahendusskeemi kohaldamise või mitte kohaldamise kohta ette valmistavad hinnangud. [17]

52. Üldkohus oli seisukohal, et EKP hinnangud maksejõuetuse kohta olid ettevalmistavad meetmed menetluse käigus, mille eesmärk oli võimaldada kriisilahendusnõukogul vastu võtta otsus pangandusasutuste kriisilahenduse kohta, mistõttu ei saanud nende peale otse tühistamishagi esitada.

53. Üldkohus leidis SRM-määruse artikli 18 lõiget 1 tõlgendades, et otsuse tegemine selle kohta, kas on kohane rakendada kriisilahendusskeemi, on kriisilahendusnõukogu pädevuses ja et EKP piirdus ainult oma hinnangu edastamisega pangandusasutuse kindla või tõenäolise maksevõimetuse kohta. Ta tuletas sellega seoses meelde, et hagejad olid esitanud ka vastavad tühistamishagid kriisilahendusnõukogu otsuste peale kohtuasjades T-280/18 ja T-282/18.

54. Ma ei näe Üldkohtu selles arutluskäigus mingit viga – minu arvates vastab see Euroopa Kohtu praktikale.

55. Apellandid esitavad erinevaid argumente – millest enamikku on Üldkohus juba arutanud ja need tagasi lükanud –, et tõendada, et EKP hinnangud maksejõuetuse kohta olid tõepoolest siduvad ja mõjutasid nende huve, muutes tunduvalt nende õiguslikku olukorda.

56. Mõned nendest argumentidest lähenevad tuginemisele faktiliste asjaolude moonutamisele, [18] kuigi seda etteheidet apellandid Üldkohtule ei tee. [19] Igal juhul väärivad selles esimeses väites esitatud argumendid analüüsimist apellatsioonimenetluses, [20] sest need ei piirdu lihtsalt selle kordamise või sõna-sõnalt ära toomisega, mida nad Üldkohtus juba selgitasid. [21]

57. Esiteks väidavad nad, et on eeldus, et kõik ametiasutuse hinnangud on siduvad, välja arvatud juhul, kui see ametiasutus kinnitab sõnaselgelt vastupidist.

16 11. novembri 1981. aasta kohtuotsus IBM *vs.* komisjon (60/81, EU:C:1981:264, punkt 11).

17 Vaidlustatud kohtumääruste punkt 33.

18 Faktiliste asjaolude moonutamisega on tegemist siis, kui ilma et oleks vaja esitada uusi tõendeid, ilmneb, et kohtutoimikus olevaid tõendeid on hinnatud valesti. Faktiliste asjaolude moonutamine peab kohtutoimiku materjale arvestades olema ilmne, ilma et oleks vaja fakte ja tõendeid uuesti hinnata. Kui apellant väidab, et Üldkohus on tõendeid moonutatud, peab ta täpselt osutama tõenditele, mida kohus on tema arvates moonutanud, ning tooma välja Üldkohtu hindamisvead, mis tema hinnangul on viinud Üldkohtu selle moonutamiseni (19. septembri 2019. aasta kohtuotsus Poola *vs.* komisjon, C-358/18 P, ei avaldata, EU:C:2019:763 (punkt 45) ja 3. detsembri 2015. aasta kohtuotsus Itaalia *vs.* komisjon, C-280/14, EU:C:2015:792 (punkt 52)).

19 Nii kinnitavad nad oma kirjalike seisukohtade punktis 42.

20 Väljakujunenud kohtupraktikast tuleneb, et „kui apellant vaidlustab liidu õiguse tõlgendamise või kohaldamise Üldkohtu poolt, võivad esimeses kohtuastmes käsitletud õiguslikud küsimused siiski apellatsioonimenetluses uuesti arutusele tulla. Kui apellant ei saaks oma apellatsioonkaebust põhjendada Üldkohtus juba esitatud väidete ja argumentidega, kaotaks apellatsioonimenetlus osaliselt oma mõtte“ (18. juuni 2020. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481 (punkt 42) ja 20. septembri 2016. aasta kohtuotsus Mallis jt *vs.* komisjon ja EKP, C-105/15 P–C-109/15 P, EU:C:2016:702 (punkt 36 ja seal viidatud kohtupraktika)).

21 „[K]ui apellant vaidlustab liidu õiguse tõlgendamise või kohaldamise Üldkohtu poolt, võivad esimeses astmes käsitletud õiguslikud küsimused siiski apellatsioonimenetluses uuesti arutusele tulla. Kui apellant ei saaks oma apellatsioonkaebust põhjendada Üldkohtus juba esitatud väidete ja argumentidega, kaotaks apellatsioonimenetlus osaliselt oma mõtte“ (vt 3. detsembri 2015. aasta kohtuotsus Itaalia *vs.* komisjon, C-280/14, EU:C:2015:792 (punkt 43) ja 5. septembri 2019. aasta kohtumäärus Iceland Foods *vs.* EUIPO, C-162/19 P, ei avaldata, EU:C:2019:686 (punkt 5)).

58. Selle väitega ei saa nõustuda. Kui taoline eeldus eksisteeriks, ei oleks Euroopa Kohtu praktikal, mis kohustab analüüsima liidu institutsiooni akti sisu ja laadi, et teha kindlaks, kas see on siduv või mitte, mõtet. Apellantide arusaama järgi on kõik liidu institutsioonide, organite ja asutuste aktid siduvad, peale nende, mis kinnitavad sõnaselgelt vastupidist – asjaolu, mis sõltub ainuüksi nende andja tahtest. On ilmselge, et see nii ei ole.

59. Teiseks väidavad nad, et EKP maksujõuetushinnangutes tehakse proportsionaalsuse analüüs ja et seepärast on need siduvad.

60. On õige, et paljud liidu institutsioonide, organite ja asutuste õigusaktid sisaldavad nendes sisalduvate meetmete proportsionaalsuse analüüsi. Sellest ei saa aga järeldada, et kõik aktid, mis sisaldavad proportsionaalsuse analüüsi, on siduvad. Igal juhul ei ole apellatsioonkaebuse väites esitatud põhjuseid, mille pärast annaks väidetav proportsionaalsuse analüüs, mida EKP oma maksevõimehindamistes teeb, neile kohustuslikud tagajärjed, mis mõjutavad asjaomaste pankade õiguslikku olukorda.

61. Kolmandaks väidavad apellandid, et EKP maksejõuetushinnangud on kohustusliku sisuga aktid, sest EKP kuulutas nende koostamise avalikult välja ja edastas need asjaomastele pankadele.

62. Ka selle argumendiga ei saa nõustuda. Ühelt poolt põhineb see faktiliste asjaolude hindamisel, mida ei saa apellatsiooniastmes läbi vaadata: Üldkohus leidis, et „vaidlustatud akte ei avaldatud, vaid EKP avaldas kaks teadaannet, mis ei ole mingil juhul vaidlustatud aktid“ [22].

63. Teiselt poolt ei tähenda maksejõuetushinnangu kohta kahe pressiteate avaldamine, et EKP tahaks anda nendele hinnangutele siduvat jõudu või et neil on see olemas iseenesest. Selle aspekti juurde ma tulen hiljem tagasi.

64. Neljandaks tuleneb apellantide jaoks EKP maksejõuetushinnangute siduv jõud väidetavalt sellest, et EKP ja kriisilahendusnõukogu ise teatasid, et ABLV Banki ja selle Luksemburgi tütarettevõtja likvideerimine on vältimatu.

65. See järeldus ei ole põhjendatud. Maksejõuetushinnangute sisu eesmärk ei olnud määrata mõlema panga kriisilahendus Läti ja Luksemburgi õiguse kohaselt ning see ei olnud ka EKP kavatsus nende hinnangute vastuvõtmisel. See oli tingitud tagajärjena kriisilahendusnõukogu otsusest, et puudub avalik huvi rakendada nende mõlema finantseerimisasutuse suhtes kriisilahendusskeemi vastavalt SRM-määrusele.

66. Lõpuks seavad apellandid kahtluse alla asjaolu, et Üldkohus mainis Tribunal d’arrondissement de Luxembourgi (Luksemburgi piirkondlik kohus) 9. märtsi 2018. aasta kohtuotsust, milles oli märgitud, et „pooled on ühel nõul selles, et määruse raames antud EKP ja kriisilahendusnõukogu hinnangud ja seisukohad ei ole käesolevat nõuet läbivaatavale kohtule siduvad“ [23].

67. Selle kriitika tagasilükkamiseks piisab sellest, kui öelda, et selle nimetamisega Üldkohus vaid kinnitas oma põhiargumenti. Kui selle lõigu äratoomine ei olnud seega Üldkohtu määruse *ratio decidendi*, muutub vastav etteheide, mida sisaldab apellatsioonkaebuse väide, ainetuks.

68. Kokkuvõttes teen Euroopa Kohtule ettepaneku apellatsioonkaebuse esimene väide tagasi lükata.

22 Vaidlustatud kohtumääruste punkt 45.

23 Vaidlustatud kohtumääruste punkt 48.

2. Apellatsioonkaebuse teine väide: SRM-määruse artikli 18 lõiget 1 on tõlgendatud vääralt

69. Teises apellatsioonkaebuse väites heidetakse Üldkohtule ette õigusnormi rikkumist, mis seisneb SRM-määruse artikli 18 lõike 1 tõlgendamises kitsalt selleks, et väita, et EKP maksejõuetushinnangud ei ole aktid, mida saaks vaidlustada.

70. Apellandid väidavad ühtlasi, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta leidis, et EKP maksejõuetushinnangud ei olnud ABLV Banki ja ABLV Luxembourgi olukorda muutnud.

a) Väite esimene osa: SRM-määruse artiklit 18 on tõlgendatud vääralt

1) Poolte argumendid

71. Apellantide sõnul ei või SRM-määruse artikli 18 lõike 1 teist lõiku tõlgendada nii, nagu seda tegi Üldkohus (st leides, et see näeb ette ainult EKP mittekohustusliku teabeedastamise kriisilahendusnõukogule, kes olevat ainsana pädev võtma vastu kriisilahendusskeemi).

72. Apellantide hinnangul nõuab kindla või tõenäolise maksejõuetuse hindamine õiguslikku analüüsi ja sama laadi järeldust. SRM-määruse artikli 18 lõike 1 teine lõik annab väidetavalt EKP-le volituse teha kriisilahendusnõukogu jaoks siduva jõuga otsuseid.

73. Lisaks seadis Üldkohus nende sõnul kahtluse alla krediidiasutuste usaldatavusnõuete täitmise järelevalve süsteemi ja kriisilahenduse süsteemi vaheliste seoste sidususe. Selle süsteemi järgi määrab järelevalveasutus (sel juhul EKP) kindlaks, kas pank on kindla või tõenäolise maksejõuetuse olukorras, ning tema hinnang on kriisilahendusasutusele siduv.

74. Lõpuks kinnitavad apellandid, et Üldkohus ei hinnanud õigesti funktsionaalset võrdväärsust kindla või tõenäolise maksejõuetuse hinnangu ja pangandusalase tegevusloa tühistamise vahel.

75. EKP ja komisjon lükkavad need argumendid tagasi.

2) Õiguslik hinnang

76. Arvan nagu Üldkohus, et EKP hinnangud kindla või tõenäolise maksejõuetuse kohta tuleb kvalifitseerida ettevalmistavateks aktideks pangandusasutuse kriisilahendusmenetluses. Kuigi mõnda vaidlustatud kohtumäärustes selle kvalifitseerimiseni jõudmiseks kasutatud arutluskäikudest võiks nüansseerida, leian, et sisu poolest ei ilmne neis mingit õigusnormi rikkumist.

77. Sellele järeldusele jõudmiseks analüüsin esiteks keerukat kriisilahendusskeemide vastuvõtmise haldusmenetlust. Teiseks käsitlen ühtse järelevalvemehhanismi ja ühtse kriisilahenduskorra vaheliste seoste sidusust. Kolmandaks peatun võimalikul maksejõuetushinnangu ja pangandusalase tegevusloa tühistamise vahelisel funktsionaalsel võrdväärsusel.

i) SRM-määruse artikli 18 kriisilahendusskeemi vastuvõtmise keerukas haldusmenetlus

78. Finantseerimisasutuste kriisilahendusskeemide vastuvõtmisel on tohutud majanduslikud ja õiguslikud tagajärjed. Seepärast on SRM-määruses täpselt paika pandud menetlus, milles osalevad või võivad osaleda mitu liidu institutsiooni ja üks asutus.

79. Kõige suurem otsustusõigus on koondunud kriisilahendusnõukogu kätte. EKP-l on algatusõigus, ehkki mitte ainuõiguslik, ning komisjonil ja Euroopa Liidu Nõukogul on viimases astmes vastuväidete esitamise õigus, eelkõige juhtudel, mis nõuavad summade mobiliseerimist ühtsest kriisilahendusfondist.[24]

80. Menetluse keerukusele lisandub kiirus, millega peavad need liidu institutsioonid ja asutused otsuseid tegema, et vältida pangandusasutuse kriisilahenduse negatiivset mõju finantsturgudele. Selle kiiruse tõttu peab neil pealegi olema kohustuslikult *de facto* otsus „valmis“ enne menetluse käivitamist, mis harilikult algab ja lõpeb nädalavahetusel, kasutades ära väärtpaberiturgude sulgemist.

81. Otsustamismenetluse keerukus on tingitud sellest, et selles osalevad või võivad osaleda:

– järelevalveasutus (EKP), kes on olnud vastutav likviidsusprobleemidega panga üle järelevalve tegemise eest;

– kriisilahendusasutus (ühtne kriisilahendusnõukogu), kes peab otsustama, kas krediidiasutuse suhtes tuleb kohaldada kriisilahendusskeemi;

– komisjon ja nõukogu, kelle sekkumine on nõutav seetõttu, et kriisilahendusnõukogu on liidu asutus, kellele delegeeritakse pädevused piiratult, ja seetõttu, et on olemas ühtne kriisilahendusfond, milles on valitsustevaheline komponent kuni selle lõplikult ühtlustamiseni 2024. aastal.[25]

82. Selles keerukas menetluses tuleb täpsustada, millised aktid on üksnes ettevalmistavad (ei kuulu edasikaebamisele), et eristada neid lõplikest otsustest, mille peale saab esitada Üldkohtule kaebuse tühistamismenetluses.

83. Kriisilahendusmenetlust[26] alustatakse pangandusasutuse kindla või tõenäolise maksejõuetuse avaldusega.[27] See avaldus mingil viisi lõpetab järelevalve ja hoiatab finantsstabiilsust ähvardava riski eest, mida kujutab endast asutuse maksejõuetuse olukord, mistõttu võib vaja olla kriisilahendusasutuse tegutsemist.

84. Selle hindamise eest, kas tema järelevalve all olev pank on maksejõuetu või tõenäoliselt jääb maksejõuetuks, vastutab kõigepealt EKP, kuigi ta peab enne konsulteerima kriisilahendusnõukoguga.[28] Kui EKP hinnang on positiivne, edastab EKP selle viivitamata komisjonile ja kriisilahendusnõukogule.[29]

24 Kohe pärast kriisilahendusskeemi vastuvõtmist edastab kriisilahendusnõukogu selle komisjonile, kes selle 24 tunni jooksul kinnitab või tagasi lükkab, võttes arvesse kriisilahendusskeemi kaalutlusõiguslikke aspekte. Kui komisjon leiab, et kriisilahendusnõukogu otsus ei vasta avaliku huvi kriteeriumile või et see muudab oluliselt ühtse kriisilahendusfondi summat, teeb ta 12-tunnise tähtaja jooksul selle tagasilükkamise ettepaneku nõukogule, kes otsustab lihtsustatud häälteenamusega. Kriisilahendusnõukogu otsus jõustub, kui komisjon või nõukogu ei esita 24-tunnise tähtaja jooksul vastuväiteid. Kui nõukogul on vastuväiteid ühtsest kriisilahendusfondist antava osa kohta või komisjonil on vastuväiteid kriisilahendusskeemi kaalutlusõiguslike aspektide kohta, võib kriisilahendusnõukogu oma ettepanekut 8-tunnise tähtaja jooksul muuta. Kui nõukogu esitab asutuse suhtes kriisilahendusmenetluse kohaldamisele vastuväiteid põhjusel, et avaliku huvi kriteerium ei ole täidetud, likvideeritakse asjaomane asutus SRM-määruse artikli 18 lõike 8 järgi nõuetekohasel viisil vastavalt kohaldatavatele riigisisestele õigusaktidele.

25 Vt SRM-määruse põhjendus 24.

26 SRM-määruse artiklis 18 on suurel määral üle võetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. mai 2014. aasta direktiivi 2014/59/EL, millega luuakse krediidiasutuste ja investeerimisühingute finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse õigusraamistik ning muudetakse nõukogu direktiivi 82/891/EMÜ ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiive 2001/24/EÜ, 2002/47/EÜ, 2004/25/EÜ, 2005/56/EÜ, 2007/36/EÜ, 2011/35/EL, 2012/30/EL ja 2013/36/EL ning määruseid (EL) nr 1093/2010 ja (EL) nr 648/2012 (ELT 2014, L 173, lk 190), artikli 32 sisu.

27 Maksejõuetushinnangu sisulised aspektid ühes mõne menetlusliku elemendiga on välja töötatud Euroopa Pangandusjärelevalve (EBA) 6. augusti 2015. aasta suunistes EBA/GL/2015/07 selliste asjaolude tõlgendamise kohta, mille korral tuleb krediidiasutust või investeerimisühingut käsitada maksejõuetuna või tõenäoliselt maksejõuetuks jäävana vastavalt direktiivi 2014/59 artikli 32 lõikele 6 (edaspidi „EBA 2015. aasta suunised kindla või tõenäolise maksejõuetuse kohta“).

28 SRM-määruse artikli 18 lõike 1 teine lõik.

29 SRM-määruse artikli 18 lõike 1 kolmas lõik.

85. On loogiline, et põhivastutus maksejõuetuse hindamise eest lasub EKP-l, kuna ta peab kaaluma rida elemente, mida on otseselt teada ühtse järelevalvemehhanismi raames tema kui järelevalveasutuse pädevuses. [30]

86. Maksejõuetuse hindamine ei ole siiski EKP monopol. [31] Kriisilahendusnõukogu võib sekkuda teise võimalusena, kuna ta võib sellise hinnangu oma täitevistungil anda ainult siis, kui ta on EKP-le oma kavatsusest enne teada andnud ja kui EKP ei anna kolme kalendripäeva jooksul, arvates teate kättesaamisest, seda hinnangut ise. Sel juhul esitab EKP kriisilahendusnõukogule viivitamata kogu vajaliku teabe, mida kriisilahendusnõukogu selle hindamise läbiviimiseks nõuab. [32]

87. Kui EKP (või teise võimalusena kriisilahendusnõukogu) on kindla või tõenäolise maksejõuetuse hindamise läbi viinud, on kriisilahendusnõukogu ülesanne otsustada, kas ta võtab või ei võta vastu kriisilahendusskeemi. Selle määramiseks on tingimata vajalik, et on täidetud kolm SRM-määruse artikli 18 lõikes 1 täpsustatud tingimust:

– on kinnitatud, et asutus on maksejõuetu või jääb tõenäoliselt maksejõuetuks;

– puuduvad põhjendatud väljavaated, et muud alternatiivsed erasektoripoolsed meetmed võiksid mõistliku aja jooksul selle asutuse maksejõuetuse ära hoida, arvestades ajakava ja muid asjasse puutuvaid asjaolusid;

– kriisilahenduse vajalikkus avalikes huvides. [33]

88. Kui kriisilahendusnõukogu leiab kontrollides kinnitust, et need kolm tingimust on täidetud, võtab ta SRM-määruse artikli 18 lõike 6 kohaselt vastu kriisilahendusskeemi, millega: a) kohaldatakse asutusele kriisilahendusmenetlust; b) määratakse kindlaks artikli 22 lõikes 2 nimetatud kriisilahendusvahendite rakendamine ja c) otsustatakse „[ühtse kriisilahendus]fondi kasutamine kriisilahenduse meetme toetamiseks kooskõlas artikliga 76 ja artikli 19 kohaselt tehtava komisjoni otsusega“.

89. Sellest kirjeldusest järeldub, et kriisilahendusnõukogu otsus, millega võetakse vastu kriisilahendusskeem (või otsustatakse seda mitte kohaldada ja lähtutakse liikmesriigi õigusest pangandusasutuse likvideerimiseks), on tõeline menetluse lõppakt. Kui sekkub komisjon või nõukogu, on nende institutsioonide otsustel sama jõud. [34]

30 Need elemendid, mida on SRM-määruse artikli 18 lõikes 4 nimetatud, on:
– hindamine, kas pangandusalase tegevusloa säilimise tingimused on täidetud ja kas tegevusloa EKP poolt kehtetuks tunnistamine on õigustatud, sealhulgas, aga mitte üksnes põhjusel, et krediidiasutuse või investeerimisühingu kahjum või tõenäoline kahjum ammendab kõik tema omavahendid või olulise osa nendest;
kindlaks tegemine, et „ettevõtja vara ei kata kohustusi või on objektiivseid tõendeid, mis toetavad järeldust, et ettevõtja vara ei kata lähiajal kohustusi“;
– tuvastamine, et „ettevõtja ei suuda või on objektiivseid tõendeid, mis toetavad järeldust, et ettevõtja lähiajal ei suuda oma võlgu või muid kohustusi tasuda nende sissenõutavaks muutumisel“;
– erakorralise avaliku sektori finantstoetuse vajalikkus, välja arvatud mõned erandid.

31 SRM-määruse artikli 21 lõikes 2 on sätestatud teine kindla või tõenäolise maksejõuetuse hindamise viis selleks, et otsustada kapitaliinstrumentide allahindamine ja konverteerimine. See hindamine langeb kokku artiklis 18 ette nähtud hindamisega.

32 SRM-määruse artikli 18 lõike 1 teine lõik.

33 Vastavalt SRM-määruse artikli 18 lõikele 5 „käsitatakse kriisilahenduse meedet avaliku huvi seisukohast vajalikuna, kui see on vajalik ühe või mitme artiklis 14 viidatud kriisilahenduse eesmärgi saavutamiseks ja see on nende eesmärkidega proportsionaalne ning ettevõtja lõpetamine ja likvideerimine tavalises maksejõuetusmenetluses ei aitaks kriisilahenduse eesmärke samavõrra saavutada“.

34 Selles kohtuasjas oli ainult kaks kriisilahendusnõukogu otsust, 23. veebruari 2018. aasta otsused (SRB/EES/2018/09 ja SRB/EES/2018/10), ja mitte ühtegi komisjoni ega nõukogu otsust. Kriisilahendusnõukogu ei pidanud kriisilahendusskeemi vastuvõtmist asjakohaseks ja teatas sellest seega Läti ja Luksemburgi kriisilahendusasutustele.

90. Kuna kriisilahendusmenetluse lõppakt oli seega kriisilahendusnõukogu otsus, on kindla või tõenäolise maksejõuetuse hindamine, mis on EKP ülesanne, seega selle menetluse raames ettevalmistav akt, nagu leidis õigesti Üldkohus oma kohtumäärustes.[35]

91. Tuleks endalt siiski küsida, kas EKP hinnang võib, vaatamata sellele, et see on ettevalmistav akt, tekitada asjaomastele pankadele konkreetseid õiguslikke tagajärgi (nende õigusliku olukorra muutmine), mille tõttu võiksid need või nende aktsionärid selle peale otseselt kaevata tühistamismenetluses.

92. Vastus sellele küsimusele peab olema eitav. Asjaomaste pankade õigusliku olukorra mõjutamine, mis võiks vajaduse korral õigustada tühistamishagi Üldkohtus menetlusse võtmist,[36] võiks tuleneda kriisilahendusnõukogu otsustest, kuid mitte EKP avaldustest.

93. Kohtuistungil rõhutasid apellandid oma argumentides, et kui vaidlustatud kohtumääruste teesi järgitakse, siis puudub kohtulik kaitse. Arvan siiski, et selline kohtulik kaitse ei puudu, sest EKP hinnangute sisu (väidetavat) õigusvastasust saab põhjenduseks tuua hagis kriisilahendusnõukogu otsuste peale, millega on see sisu üle võetud ja lõpetatakse menetlus.

94. See hagi kriisilahendusnõukogu otsuste peale tagab piisava kohtuliku kaitse isikutele, kes kavatsevad välja tuua võimalikke puudusi EKP ettevalmistavates aktides, mille hinnangud võtab kriisilahendusnõukogu enda otsuste tegemisel aluseks.

95. Eitavat vastust kinnitab see, et kriisilahendusskeemide vastu ei tule võidelda „üleliigsete“ hagidega ettevalmistavate aktide peale, kui nende võimalikku õigusvastasust saab vaidlustada reservatsioonideta tühistamishagidega kriisilahendusnõukogu lõppakti peale, millega tagatakse nii asjaomaste isikute kohtulik kaitse.

96. Aktsepteerida võimalust, et paralleelselt esitatakse kaks seeriat samaaegseid hagisid (ühed EKP maksejõuetushinnangute peale ja teised kriisilahendusnõukogu sama kuupäeva otsuste peale), ei ole korrakohase õigusemõistmise huvides ega näi eriti otstarbekas menetlusökonoomia seisukohast. Kordan, EKP hinnangute õiguspärasust saab läbi vaadata hagides kriisilahendusnõukogu otsuste peale, ilma et oleks vaja muid (kattuvaid) kohtuasju, mis algatatakse spetsiifiliselt EKP esitatud maksejõuetusavalduste vastu.

97. EKP maksejõuetusavalduste peale esitatud hagide vastuvõetamatus vastab ka Euroopa Kohtu poolt kohtuotsuses Berlusconi ja Fininvest esitatud ja kohtuotsuses Iccrea Banca korratud kriteeriumidele.[37]

98. Kuigi see kohtupraktika on põhimõtteliselt kohaldatav vertikaalset tüüpi kombineeritud haldusmenetlustele, kus osalevad liikmesriikide ametiasutused ning liidu institutsioonid ja asutused või organisatsioonid (nagu EKP ja kriisilahendusnõukogu), võib seda ekstrapoleerida liidu menetlusele, milles osalevad liidu erinevad institutsioonid või asutused.

99. Nende kohtuotsuste järgi tuleb kohtulikku kontrolli teostada menetluse lõppotsuse üle. Võimalikud ettevalmistavate aktide õigusvastasuse etteheited peab lahendama kohus, kes menetleb nende lõppaktide peale esitatud hagisid, välja arvatud juhul, kui need aktid on siduvad institutsioonile, kellel on lõplik otsustusõigus.

35 Selle, et üks (maksejõuetushinnang) ja teine akt (kriisilahendusnõukogu otsus) on tehtud ajaliselt lähestikku, ei tohiks segadusse viia nende erineva olemuse suhtes. Käesolevas asjas on EKP maksejõuetushinnangud ja kriisilahendusnõukogu otsused tehtud samal päeval. Vt teave aadressil https://srb.europa.eu/en/node/495.

36 Nagu juba selgitatud, esitasid ABLV Bank ning tema otsesed ja kaudsed aktsionärid Üldkohtule vastavad kriisilahendusnõukogu aktide tühistamise hagid. Vt nende tulemuse kohta käesoleva ettepaneku märkus 8.

37 19. detsembri 2018. aasta kohtuotsus Berlusconi ja Fininvest (C-219/17, EU:C:2018:1023) ja 3. detsembri 2019. aasta kohtuotsus Iccrea Banca (C-414/18, EU:C:2019:1036).

100. Kriisilahendusskeemi vastuvõtmise menetluses, nagu ma selgitasin, teeb lõpliku otsuse kriisilahendusnõukogu.[38] Ainus asi, mis jääks välja selgitada, on kas EKP maksejõuetushinnang on kriisilahendusnõukogule siduv. Kui see nii on, saaks tõstatada küsimuse, kas EKP selle akti peale saab esitada spetsiifilist kaebust, kuna see on omaette akt ja kahjustab üksikisikute õigusi.

101. EKP saab panga kriisilahenduse menetluse aktiveerida, viies läbi maksejõuetuse hindamise ja saates selle kriisilahendusnõukogule. Kui ta leiab, et pangandusasutus ei ole maksejõuetuse olukorras, ei pea ta kriisilahendusnõukogule midagi edastama ja tema hinnangul ei ole sellele asutusele mingit mõju. Sel juhul, kuna SRM-määruse artikli 18 menetlust ei algatata, ei oleks alust esitada EKP vastu mingit tühistamishagi (ega isegi tegevusetushagi, kuna hindamine oleks tehtud, aga selle tulemus ei näita maksejõuetusohtu).

102. Seevastu, kui EKP kindla või tõenäolise maksejõuetuse hinnangu edastab, peab kriisilahendusnõukogu otsustama, kas võetakse vastu kriisilahendusskeem või asutus likvideeritakse liikmesriigi õiguse kohaselt.

103. Seega tekivad õiguslikud tagajärjed pangale alles siis, kui kriisilahendusnõukogu hinnangul on SRM-määruse artikli 18 lõike 1 kolm eespool nimetatud tingimust täidetud. EKP hinnangul iseenesest siduvaid õiguslikke tagajärgi ei ole (kui välja arvata see, mida ma allpool märgin), kuna – rõhutan – on vaja, et kriisilahendusnõukogu otsustaks, kas nimetatud kolm tingimust kriisilahendusskeemi rakendamiseks on täidetud.

104. EKP kindla või tõenäolise maksejõuetuse avalduse korral ei saa kriisilahendusnõukogu otsuse tegemisest loobuda: kui ta leiab vastupidi sellele, mida kinnitab EKP, et asutus ei ole kindla või tõenäolise maksejõuetuse olukorras, peab kriisilahendusnõukogu ise kriisilahendusskeemi rakendamise välistama. See otsus oleks sel juhul lõplik akt, mille peale saab edasi kaevata: EKP hinnang oleks ettevalmistav akt, mille õiguspärasust saaks vaidlustada selles hagis kriisilahendusnõukogu lõpliku otsuse peale.

105. Sama loogika järgi näeb SRM-määruse artikli 86 lõige 1 ette võimaluse kaevata tühistamismenetluse korras edasi ainult kriisilahendusnõukogu (või apellatsioonikomisjoni, kui see osaleb) otsuste peale, kuid ei nimeta EKP hinnanguid kindla või tõenäolise maksejõuetuse kohta.

106. EKP maksejõuetushinnang kohustab kriisilahendusnõukogu võtma vastu lõpliku otsuse kriisilahendusskeemi kohta, kuid ei määra selle otsuse sisu: kriisilahendusnõukogul on samuti õigus otsuse tegemisel kindlat või tõenäolist maksejõuetust hinnata.

107. EKP võimuses on kokkuvõttes üksnes menetlus käivitada. Kuigi on raske ette kujutada, et järelevalveasutus ja kriisilahendusasutus võiksid olla panga maksejõuetuse suhtes eriarvamustel (SRM-määruse artiklis 18 kutsutakse neid üles omavahelisele koostööle), on kummagi ülesanded ja vastutusalad erinevad.[39]

108. Üldkohus kinnitab, et EKP maksejõuetusavalduse puhul on tegu „üksnes hinnanguga, mis ei ole kriisilahendusnõukogule siduv“. Sellist kinnitust, mis on vaidlustatud kohtumääruste punkti 34 kontekstis mõistetav ja õige, tuleb nüansseerida.

38 SRM-määruse põhjenduse 11 järgi on ühtse kriisilahenduskorra raames kehtestatud „tsentraliseeritud kriisilahendusõigus ning see usaldatakse käesoleva määrusega loodud ühtsele kriisilahendusnõukogule […] ja liikmesriikide kriisilahendusasutustele“.

39 Suunistes EBA/GL/2015/07 kindla või tõenäolise maksejõuetuse kohta on punktides 32–38 ette nähtud nende kahe asutuse omavaheline konsulteerimine ja teabevahetus.

109. Asutus, kellel on kriisilahendusmenetluses lõplik otsustusõigus, on tõepoolest kriisilahendusnõukogu, mitte EKP. Viimasel on siiski õigus see menetlus käivitada ja sel viisil „kohustada" kriisilahendusnõukogu pärast talle oma maksejõuetushindamise tulemuse edastamist otsust tegema. Ainult selles mõttes on EKP avaldusel kriisilahendusnõukogu jaoks siduvad tagajärjed, aga need on menetluslikku laadi ja mitte hinnangu sisu suhtes, millest võib kriisilahendusnõukogu eemalduda.

110. Kohtuistungil rõhutas komisjon, et EKP maksejõuetusavaldus on „autoriteetne" tulenevalt sellest, et EKP-l on suuremad teadmised nende pankade olukorrast, kes on tema järelevalve all, kuid ei väitnud siiski, et selle sisu oleks kriisilahendusnõukogule siduv sel määral, et see määrab viimase hilisema otsuse kõikides aspektides.

111. Mul ei ole mingit probleemi tunnistada, et EKP hinnangul võib olla *auctoritas* sõna klassikalises mõttes ja et kriisilahendusnõukogu ei saaks jätta seda arvesse võtmata ega selle sisu kriitiliselt mõtlemata tagasi lükata. Kuid see ei tähenda, et sellel avaldusel oleks lisaks *potestas*, mis on sisemiselt omane juriidilistele otsustele, mis on kohustuslikud institutsioonidevahelistes suhetes, kui üks neist ei tohi sisulistes küsimustes kõrvale kalduda sellest, mida teine on otsustanud või lahendanud.[40] Selles just siduvus seisnebki.

ii) Krediidiasutuste usaldatavusnõuete täitmise järelevalve süsteemi ja kriisilahenduse süsteemi vaheliste seoste sidusus

112. Apellandid leiavad mitte just eriti täpses sõnastuses, et Üldkohus on oma lahendis rikkunud õigusnormi, sest see lahend on vastuolus ühtse järelevalvemehhanismi ja ühtse kriisilahenduskorra omavahelise nõuetekohase suhestusega.

113. Nende arvates peab krediidiasutuse kindla või tõenäolise maksejõuetuse hinnangu andma alati, siduvalt, järelevalveasutus (sel juhul EKP) ja oleks ebaloogiline, kui panga kriisilahendamise meetmeid oleks lubatud võtta kriisilahendusnõukogul järelevalveasutuse arvamuse vastaselt.

114. Selles argumendis jäetakse kahe silma vahele asjaolu, et kriisilahendusnõukogul on õigus maksejõuetust otse hinnata teise võimalusena, kui EKP on seda juba teinud.

115. SRM-määruse artikli 18 lõike 1 teises lõigus on märgitud, et kriisilahendusnõukogu võib sellise hinnangu oma täitevistungil anda ainult siis, kui ta on EKP-le oma kavatsusest enne teada andnud ja kui EKP ei anna kolme kalendripäeva jooksul, arvates teate kättesaamisest, seda hinnangut ise. EKP esitab kriisilahendusnõukogule viivitamata kogu vajaliku teabe, mida kriisilahendusnõukogu selle hindamise tegemiseks nõuab.

116. Kuigi ei ole tavaline, et see olukord tekib (järelevalveasutusena haldab hindamiseks sobivat teavet EKP), lubab SRM-määrus kriisilahendusnõukogul kriisilahendusmenetluse käivitada ka ilma EKP hinnanguta.

117. Apellantide arutluskäik apellatsioonkaebuse teise väite selles osas tuleb seega tagasi lükata.

iii) Kindla või tõenäolise maksejõuetuse hinnangu ja pangandusalase tegevusloa tühistamise võimalik funktsionaalne võrdväärsus

118. Apellandid tõstatavad apellatsioonimenetluses uuesti küsimuse kindla või tõenäolise maksejõuetuse hinnangu ja pangandusalase tegevusloa tühistamise funktsionaalsest võrdväärsusest.

40 ELTL artikkel 266 kajastab siduvate otsuste paradigmaatilist näidet.

119. Üldkohus andis neile adekvaatse vastuse juba vaidlustatud kohtumäärustes. Ta kinnitas, et „ehkki on tõsi, et selline hinnang võib põhineda faktilisel hinnangul selle kohta, et tegevusloa säilitamise tingimused ei ole [SRM-määruse] artikli 18 lõike 4 punkti a kohaselt enam täidetud, ei ole need kaks akti mingil juhul võrdväärsed. Siinjuures piisab, kui tõdeda, et tegevusloa kehtetuks tunnistamise tingimused, mis on loetletud [direktiivi 2013/36/EL[41]] artiklis 18, erinevad ilmselgelt maksejõuetuse ja tõenäoliselt maksejõuetuks jäämise kohta antud hinnangu aluseks olevatest kaalutlustest, mis on esitatud [SRM-määruse] artikli 18 lõikes 4“[42].

120. Apellandid kordavad siinkohal argumente, mille nad esitasid Üldkohtus, muud olulist lisamata, mistõttu ei ole see apellatsioonkaebuse väite osa vastuvõetav.

121. Igal juhul on Üldkohtu arutluskäik õige: krediidiasutuse kindla või tõenäolise maksejõuetuse hindamine erineb tema tegevusloa tühistamise otsuse vastuvõtmisest.

122. Veelgi vähem võib järeldada, nagu teevad apellandid, et kuna tegevusloa tühistamise otsuse võtab vastu järelevalveasutus, peab seega maksejõuetuse hindamise tegema ainuõiguslikult see asutus.

123. Lõppkokkuvõttes tuleb ka apellatsioonkaebuse teise väite see osa tagasi lükata.

b) Apellatsioonkaebuse teise väite teine osa: ABLV Banki ja ABLV Luxembourgi õigusliku olukorra muutmine

1) Poolte argumendid

124. Lisaks veale SMR-määruse artikli 18 tõlgendamisel kritiseerivad apellandid seda, mida nad kvalifitseerivad Üldkohtu ekslikeks argumentideks nende õigusliku olukorra muutmise kohta EKP maksejõuetushinnangust tulenevalt.

125. Esiteks väidavad nad, et kindla või tõenäolise maksejõuetuse hinnangute avaldamine EKP poolt muutis nende õiguslikku olukorda, mis muudab need hinnangud seega aktideks, mida saab vaidlustada.

126. Teiseks väidavad nad, et Üldkohus eksis oma kohtumääruste punktis 47, kui ta leidis, et asjasse puutuv tekst oli see, mille edastas EKP sisesuhtluses kriisilahendusnõukogule, olenemata EKP avaldatud tekstist.

127. Kolmandaks väidavad nad, et Üldkohus pani taas toime õigusnormi rikkumise, kui ta tegi oma otsuse kohtupraktika alusel,[43] millele ta viitab selleks, et kinnitada, et EKP maksejõuetushinnang ei ole vaidlustatav akt.

128. EKP ja komisjon lükkavad need argumendid tagasi.

2) Õiguslik hinnang

129. Kuna apellandid kordavad apellatsioonkaebuse teise väite selles osas juba eelmistes osades esitatud väiteid, kehtib nende kohta käesoleva ettepaneku teistes punktides esitatud arutluskäik.

41 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta direktiiv, mis käsitleb krediidiasutuste tegevuse alustamise tingimusi ning krediidiasutuste ja investeerimisühingute usaldatavusnõuete täitmise järelevalvet, millega muudetakse direktiivi 2002/87/EÜ ning millega tunnistatakse kehtetuks direktiivid 2006/48/EÜ ja 2006/49/EÜ (ELT 2013, L 176, lk 338).

42 Vaidlustatud kohtumääruste punkt 46.

43 Vaidlustatud kohtumäärused, punktid 29–32.

130. Mulle näib kohane ühtlasi märkida, et apellandid viitavad ainult EKP poolt vastu võetud maksejõuetusavalduste õiguslikele tagajärgedele (st tagajärgedele nende õiguslikule olukorrale). Nende avalduste võimalik mõju asjaomaste pangandusasutuste majanduslikule olukorrale jääb vaidlusest välja.

131. Kohtuistungil Euroopa Kohtu küsimustele vastates ei identifitseerinud apellandid ühtegi õigusnormi, millest võiks järeldada, et EKP maksejõuetusavaldus võiks iseenesest nende õiguslikku olukorda muuta.

i) Maksejõuetusavalduse avaldamine

132. EKP maksejõuetushinnangud ja kriisilahendusnõukogu otsused ABLV Banki ja ABLV Luxembourgi kohta tehti teatavaks samal päeval, 24. veebruaril 2018.

133. Kriisilahendusnõukogu otsused avaldati ametlikult, kuna need on menetluse lõppakt, mis selgelt mõjutab nende asutuste õiguslikku olukorda, kelle kohta need tehti. EKP hinnangu kohta tehti siiski ainult pressiteade.[44]

134. Pankade õigusliku olukorra võimalik muutmine oleks sel juhul tulenenud kriisilahendusnõukogu lõplikust otsusest, mis avaldati ametlikult. EKP pressiteade nende kahe krediidiasutuse maksejõuetuse hindamise kohta tehti, sest kriisilahendusnõukogu võttis vastu ja avaldas oma lõpliku otsuse.

135. Nagu märgib EKP oma vasturepliigis,[45] kui kriisilahendusnõukogu ei võta menetluses vastu lõplikku otsust, siis EKP maksejõuetushinnangut ei avaldata – et sellel ei oleks analüüsitud krediidiasutustele negatiivseid majanduslikke tagajärgi.

136. Loogiliselt ei teata EKP ka oma hindamisest enne, kui kriisilahendusnõukogu avaldab oma lõpliku otsuse, et võimalikke negatiivseid majanduslikke tagajärgi neutraliseerida. Senises praktikas, mida käesolevas asjas järgiti, avaldatakse kriisilahendusnõukogu otsus ja EKP pressiteade samal ajal.

137. Teatud juhtudel võiks EKP oma avalduse krediidiasutuse maksejõuetuse kohta avaldada, ilma et kriisilahendusnõukogu oleks SRM-määruse artikli 18 kriisilahendusmenetluses lõplikku otsust vastu võtnud. Kuna käesolevas asjas seda ei juhtunud, ei ole vaja selle teguviisi tagajärgi asjaomase pangandusasutuse olukorrale välja uurida.

138. Kõike eespool öeldut arvestades tuleb apellantide esimene argument apellatsioonkaebuse teise väite teises osas tagasi lükata.

ii) Maksejõuetusavalduse ja EKP avaldatud teate erinevused

139. Apellatsioonkaebuse selle väiteosa teine argument tuleb samuti tagasi lükata, kuna see põhineb vaidlustatud kohtumääruste punktist 47 mittetäielikult arusaamisel.

140. Selles punktis järeldas Üldkohus eespool punktides 32–36 märgitud põhjustel, et „vaidlustatud aktide sisust [ilmneb], et käesolevas asjas ei ole mingil juhul tegemist otsustega, vaid ettevalmistavate meetmetega“.

141. Selle arutluskäiguga (mille õigsust sisulistes küsimustes ma juba analüüsisin) kummutati apellantide etteheide, et maksejõuetusavaldus erines EKP veebisaidil avaldatust.

44 Pressiteade on kättesaadav EKP veebisaidil: https://www.bankingsupervision.europa.eu/press/pr/date/2018/html/ssm.pr180224.en.html.

45 EKP vasturepliigi punkt 19.

142. Oluline oli igal juhul, et EKP akt, mis on apellatsioonkaebuse ese (maksejõuetusavaldus), ei kuulunud eraldi edasikaebamisele Üldkohtus.

iii) Vaidlustatud kohtumäärustes viidatud kohtupraktika

143. Apellatsioonkaebuse selle väiteosa kolmas ja viimane argument on olemuselt kaudne ja tuleb samuti tagasi lükata. Apellandid väidavad, et Üldkohtu viidatud kohtupraktika käsitleb juhtumeid, kus kaheldi võimaluses vaidlustada akti tühistamishagiga, mis on asjaolu, milles käesolevas asjas nende arvates küsimust ei ole.

144. Nagu ma juba selgitasin, käsitles kohtuvaidlus võimalust nõuda otse EKP poolt vastu võetud maksejõuetushinnangu tühistamist, väljaspool hagi, mis esitati kriisilahendusnõukogu lõpliku otsuse peale panga kriisilahenduse menetluses.

145. Ent Üldkohtu viidatud kohtupraktika oli asjakohane selleks, et otsustada selle konkreetse apellantide algatatud kohtuasja menetlusse võtmise üle. See kohtupraktika annab juhtnöörid, mis võimaldavad välja selgitada, millal saab keerukates haldusmenetlustes, nagu käesolevas asjas analüüsitud menetlus, liidu institutsioonide poolt vastu võetud järjestikuseid akte vaidlustada.

146. Kokkuvõttes tuleb ka apellatsioonkaebuse teise väite teine osa tagasi lükata, samamoodi nagu apellatsioonkaebus ülejäänud osas.

VI. Kohtukulud

147. Euroopa Kohtu kodukorra artikli 138 lõike 1 kohaselt, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonimenetluse suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.

148. Vastavalt selle kodukorra artikli 184 lõikele 1 koostoimes selle artikli 140 lõikega 1 kannab komisjon kui menetlusse astuja enda kohtukulud ise.

VII. Ettepanek

149. Eelnevatest kaalutlustest lähtudes teen Euroopa Kohtule ettepaneku:

1. Jätta apellatsioonkaebused osaliselt vastuvõetamatuse ja osaliselt põhjendamatuse tõttu rahuldamata.

2. Mõista kohtuasjas C-551/19 P kohtukulud välja ABLV Bank ASilt ning kohtuasjas C-552/19 P Ernests Bernisilt, Oļegs Fiļsilt, OF Holding SIA-lt ja Cassandra Holding Company SIA-lt.

3. Otsustada, et Euroopa Komisjon kannab enda kohtukulud ise.